

За істину, добро і мудрість

Наша газета

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка «Жовтень — 2016»

**З днем
працівника
дошкільної
освіти!**

Вихователь — людина величезного терпіння й любові до своєї справи. Виховання дітей — непросте завдання. Працівники дошкільних закладів будують наше спільне майбутнє.

Дошкільний вік — найбільш відповідальний і важливий період у житті дитини, коли плекається любов до природи, навколишнього світу, Батьківщини. У цей час також закладаються основи світосприйняття і здоров'я дитини, формується особистість, відбувається передача нашої спільної спадщини. Бути вихователем — високе покликання і велика шана. Від професіоналізму, терпіння й мудрості вихователів, уваги до унікального і своєрідного внутрішнього світу дитини залежить те найдорожче, що в нас є, — наше життя і наша надія.

Ми приєднуємося до привітань на адресу вихователів, усіх дошкільних працівників та викладачів відділення дошкільної освіти! Бажаємо здоров'я, якомога більше приємних моментів у їхньому житті! Зі святом!

Професія — вихователь!

У вересні 2014-го року ми вперше побачили одна одну і нашу маму. З того часу ми почали гордо називатися студентками педагогічного коледжу імені Антона Семеновича Макаренка. Саме тоді ми стали групою, а вже зараз - В-31. Ми – третьокурсниці!

За ці три роки коледж став нам родиною — великою і дружною. Життя в нас у коледжі — різнобарвне! І все це завдяки викладачам і студклубу, які ці веселощі організовують. Наші любі наставники! Ви не лише знавці дисциплін, а й надійні друзі й порадики.

У цих стінах навчаються і працюють найхаризматичніші люди! Серед них студенти, які завжди займаються художньою самодіяльністю. За три роки наша група заявила про себе на ярмарках, конкурсах, літературних читаннях, мовознавчих конкурсах, щорічно представники нашої групи пишуть Усеукраїнський радіодиктант національної єдності, а 2016-го ми показали свої творчі здібності та вміння в конкурсі української

народної пісні, інсценізувавши її на сучасний лад.

Усе ж не дарма Бог звів нас в одну (тепер уже дружну) групу, хоч спочатку і здавалося, що ніколи не потоваришуємо. На Першому дзвонику ми не могли й подумати, що увесь цей вир учнів,

студентів, викладачів і працівників прийме нас у теплі обійми дружної родини. Пам'ятаємо, як уперше пішли на природу групою (це було на вихідних, і багато хто не поїхав додому, а ми сиділи в гуртожитку між поверхами і ридали одна одній на підвіконні). То було першим кроком спорідненості. Згадується, як святкували Новий рік тоді ж, коли і коледж, але на дискотеку не пішли, бо влаштували свою власну в аудиторії.

Зразу ми були такі скуті, та з кожним роком розкривалися. Від-

так наша група має акомпаніатора, східну танцівницю, двох художниць, які навіть виставляють свої картини, рукодільницю, манікюрницю, вокалісток і хореографів. Усі ці скарби нам допоміг знайти коледж! Уявіть, скільки за 85 років наш заклад зробив відкриттів, якщо всього за три роки народилося стільки талантів!

Протягом навчання ми дуже змінилися, як зовні, так і всередині нас. Погодьтеся, на першому курсі ми прийшли гідними каченятами. Та зараз перетворилися на прекрасних лебідок, вишуканих і вродливих.

Щодо духовних метаморфоз, то коледж учить нас не тільки бути кваліфікованими спеціалістами, а й залишатися людьми за будь-яких обставин.

Ну, що ж, рідний коледжу! Вітаємо тебе з 85-річчям! Бажаємо всій нашій дружній родині щирих посмішок і вільного дихання! Хай небо над головою буде завжди мирним і світлим! Натхнення нам усім і сили до нових творчих злетів!

Дарина Овсієнко, В-31

Мій вибір

Мало хто задумується над тим, що для нього означає поняття «професія». Для когось це синонім слова «майбутнє», «доросле життя» та «самостійність», хтось сприймає це як заробіток, фінансову самостійність, а дехто вважає професію звичним наступним кроком, який просто настає після школи. Кожен із нас дорослішає, буде власні плани на подальше життя, виходячи з власних побажань. Вибір професії є важливою частиною цього процесу, адже саме вона визначає не тільки те, чому ми присвяtimo наше життя, а й те, ким ми є.

Коли мене питають, чи визначилася я з тим, чим буду займатися далі, то чують у відповідь: «Я стану вихователем». При цьому кожен сприймає це... трохи дивно. Так уже повелося, що на певні професії людство встановлює власні стереотипи, штампи. Якщо вчитель — то обов'язково це колишня відмінниця, яка зубрила усю вишку, а потім пішла з горя до школи? А вихователь — то просто нянька, тому що невеликий був вибір після школи?

Вихователем працювала ще моя мама.

Пам'ятаю, якою змороною вона завжди приходила з роботи, розповідала про тих дітей, з якими працювала протягом певного часу. Для мене ніколи ця професія не була легкою, бо більшість людей хибно думають, що вихователь лише слідкує, чи поїли діти та вкладає їх спати. Але ж

цим його обов'язки не обмежуються. Перш за все ти стаєш людиною, якій дитина вчиться довіряти свої проблеми та переживання, — що треба ще заслужити, щоб твій вихованець сам прийшов до тебе і виклав суть конфлікту чи хвилювання.

Незважаючи на те, ти старший, який учить дітей. Хоча малим теж є, чого навчити дорослого. Перш ніж зрозуміти малечу, тобі треба подола-

ти власні комплекси. Не можна ставати опорою для маленької людини, якщо одночасно тебе турбують якісь сумніви та переживання. Ти вчишся бути самодостатньою особистістю, щоб світити маяком малим дітям, які відкривають свої чутливі душі.

Так, зараз я впевнено ступаю слідами моєї мами, яка досягла в цьому житті багатьох речей. За всю практику в неї було багато дітей, яким вона віддавала частинку своєї душі. Але це прекрасно, прекрасно, коли тобі вдається вкласти в маленьких вихованців позитивні сили, паростки сумніння та зернята добра та людяності... Це ж справжнє диво. А кому з нас не хотілося б створити кілька чудес на користь іншим?

Для мене професія — це мій шлях у майбутньому. Шлях, яким я йду до дорослого життя, де на мене очікують мої мрії, сподівання та цілі. У виборі такої дороги мені допомогла визначитися найдорожча у світі людина. Тож я щиро сподіваюся, що для інших також знайдеться той, хто вкаже напрям єдиного життя.

**Марія Якуба,
В-21**

Кожен SES — це пора переживання нових незвичайних відчуттів і вражень. Звісно, усі ми дивимося на світ по-різному, тому і призми погляду у нас дуже відрізняються. Поспілкувавшись із представниками різних курсів, я спробувала виявити, у чому ж полягає ця різниця. Цікаво поглянути, що ж у мене вишло?

Суть проекту восени полягала в проведенні своєрідних методичних занять для студентів першого курсу у формі одного дня з життя табору. Відгуки ми отримали найрізноманітніші, але виключно позитивні.

I курс... Цей досвід насправді є унікальним, адже раніше ми ніколи не переживали нічого подібного. Звичайно, як усі діти, ми колись бували в таборах, на різних курсах, брали участь у розвагах, але, захопившись атмосферою свята, дитина ніколи не задумується, чому ж їй було так весело. Скільки праці вклали організатори, щоб створити це? Чи вийде у мене відтворити щось подібне? Дорослішаючи, ми прийняли рішення стати вчителями, а разом із цим прийшло і розуміння того, що вміння організатора у цій професії є ключовим. Розкритися спочатку було складно, але студенти та вчителі SES показали, що ми теж є гвинтиками цього складного іграшкового механізму, який твориться нашими спільними зусиллями. Упевнена, кожен отримав заряд позитиву та поштовх до розкриття власно-

го творчого потенціалу. We did it!

III курс... О, нам уже не вперше брати участь в розробці та реалізації даного проекту. Звісно, працювати зі студентами дещо простіше, ніж із дітьми, адже їхній багаж знань значно ширший, що робить креативнішими і уроки, і виступи. Адже це майбутні вчителі! Не потрібно довго колихати певну ідею, аби запалити ці вогники, достатньо лише маленької іскорки. Сподіваємося, що цей запал не втратиться в повсякденній навчальній рутині, і на зміну прийде нове покоління, ще краще та цікавіше за нас.

IV курс... Сумно усвідомлювати, що це наш останній рік роботи. Урешті-решт, це одне з небагатьох місць, де могли прийняти будь-яку твою ідею, навіть найбезглуздішу, і перетворити спільними зусиллями на дещо феєричне. Сумно прощатися... Приємний смуток наповнює душу, коли спостерігаєш за тим, як радіють ці хлопці й дівчата, насолоджуючися кожним моментом, розкриваючися, показуючи справжніх себе. Усім нам не вистачатиме цих переживань. Цього разу, як завжди, найкращі.

Приємно знати, що загальними зусиллями вчителів і студентів у коледжі твориться ось таке мініатюрне диво. Особисто я пишаюся, що є однією з його учасниць, та бажаю проекту ще довгих років життя як невіддільному джерелу позитиву і креативу.

Олександра Барабаш, У-41

Спогади випускників

Останнє святкування ювілею училища припало на наш випускний рік. Було стільки приготувань, передсвяткової метушні... Але ми метушилися не менше організаторів свята, що правда, з іншої нагоди... У групах спеціалізації кипіла підготовка до першого туру англomовного табору SES. Розробка конспектів, вичитування сценаріїв, редагування

святкового випуску англomовної газети... Зараз дивуюся, звідки тільки бралися час, сили, а головне — бажання у всіх учасників проекту. І коли зараз чую від знайомих про їх бажання відправити туди своїх дітей, пишаюся, що ми були співзасновниками та першими вожатими цього табору.

А ще того ювілейного року ми готували конкурсну курсову роботу! Для

багатьох це був справжній стрес. Виявилося, що не достатньо роздрукувати сорок сторінок із Інтернету, а потрібно проводити справжнісіньке наукове дослідження. Пошук матеріалу, реалізація завдань під час переддипломної практики, обговорення роботи після пар, виправлення помилок через електронну пошту — все це призвело до того, що саме та дипломна робота стала моєю базою для подальшої щорічної участі в усеукраїнських наукових конференціях.

Весь час навчання в університеті згадую слова Івана Васильовича Гальченка: «Подальша вища освіта нашим випускникам потрібна для «корочки». Усі необхідні знання вони вже отримали тут». Це є щира правда. Отож, хочеться подякувати всім викладачам, які зробили для кожного з нас так багато і допомогли стати тими, ким ми є.

Анастасія Хамаршех (2011 р.)

Навчання в училищі змінило моє життя на краще. Тут я зустріла своїх найкращих друзів. Тут пройшли найкращі моменти мого життя. Та найбільшим відкриттям була канікулярна англomовна школа Stellar English School (SES). Вона стала моєю другою сім'єю. Час, проведений у підготовці та реалізації її занять, найцікавіший та найкорисніший для мене. Цей досвід дав можливість розкритися талантам. Штат школи, а саме, студенти, волонтери Корпусу Миру та ви-

кладачі, весело та плідно співпрацювали, навчаючи один одного. Це — команда одностудентів, які, енергійно долаючи перешкоди, рухаються вперед.

Знаходячись зараз у далекому Петербурзі, усвідомлюю: у моєму житті є люди та місця, милі серцю, які я ніколи не забуду. Дякує тобі, рідне педагогічне училище, за ріст, розвиток та творчий злет, за те, що мала за честь бути твоєю студенткою!

Юлія Шпунтова (2011 р.)

Побажання вчителю

Так швидко рветься лист календаря
І падає до ніг, немов пожовкле листя...

А в пам'яті моїй ті юності літа,
Коли Ви, Вчителю, були так близько-близько.
Тендітна, лагідна і з добрими очима,
Всяляла віру у щасливе майбуття.
На неї схожою хотілось мені бути,
І вже 15 літ працюю вчителькою я.
Прийміть від мене побажання щирі,
Хай радість світиться завжди в Ваших очах
Живіть у злагоді і мирі,
В здоров'ї й щасті довгії літа.
А наша любов, як цілюща роса,
Хай дасть Вам наснаги на працю й життя.

Альона Кулибаба, випускниця

Учитель — це не спеціальність, а лінія життя

Видатний вітчизняний педагог А.С.Макаренко писав: «Виховує все: люди, речі, явища, але насамперед і найбільше — люди». І очікуючи переходу на новий освітній рівень, ми з гіркотою усвідомлюємо, що скоро поняття «навчально-виховний процес» буде витіснено поняттям «освітній», а «класного керівника» замінить сухе й холодне слово «куратор». Але щоб там не було в майбутньому, сьогодні в педагогічному колективі найбільш затребувані та найпопулярніші люди — це класні керівники, нинішні й колишні, адже саме їх найчастіше згадують у своїх спогадах випускники, саме їм дякують батьки, саме їм пишуть «ВКонтакті» та в «Однокласниках», до них приїжджають сьогодні вже сивочолі директори шкіл, учителі та науковці, керівники районів, бізнесмени та митці. І, святкуючи ювілей, хочемо подякувати тим, хто працює зі студентами і вдень, і вночі, не жалкуючи ані свого вільного часу, ані душевних сил та нервової системи. Це люди, які багато років не зраджують своєму покликан-

ню не лише вчити, й виховувати, залишатися своїм вихованцям порадиником і другом не тільки в роки студентства, але й у їхньому дорослому та професійному житті.

Отже, сьогодні — інтерв'ю з класним керівником....

Знайомтеся: Вітко Тетяна Миколаївна:

Кременчуцький педагогічний коледж для мене — не лише місце роботи (до речі, єдине з 1979 року), а другий дім зі своїми радощами, проблемами та турботами.

У виборі професії мені допомогла моя сім'я. Батько — заслужений юрист України, мати — медпрацівник, тож у дитинстві мала дві мрії лікувати хвороби або навчати та виховувати дітей, як сестра мого батька, що сорок років працювала вчителем української мови в школах Кобеляцького району. Тож, зважаючи на спадковість, не дивно, що саме вчителем біології я стала, закінчивши Полтавський педагогічний інститут ім.В.Г. Короленка.

Мій досвід класного керівника — це шість випусків, і кожен із них залишив слід у моєму серці. Згадую роботу в колгоспі на зборі картоплі з першою групою, прогул заняття з української мови при 20-градусно-

му морозі групи на чолі зі старостою Олегом Антіповим, своїх «зірочок» з групи Юлі Новобра-нець, «муки творчості» з

останньою випускною групою Максима Рудича. Кожен випуск — це не кінець шляху, а початок нового. Зараз у мене нова група «першачків» — У-11, завдяки яким я знову пізнаю і вдосконалюю

Всесвіт і саму себе.

Учительське життя не легке: навантаження, стрес, низька зарплата, паперова тяганина, ко-ло-сальна відповідальність, інколи невдячність вихованців, коли приходять сюди лише щоб «пересидіти» чотири роки. Але на допомогу приходять доброзичливість, урівноваженість, толерантність, вимогливість і ко-ректність. Є в учителів і

свої радощі: бачити, як на твоїх очах дорослішає людина, як прокидається в ній інтерес до знань, як із довірою і щирістю йде вона до тебе за порадою, як світяться вдячністю її очі на випускному вечорі.

Незважаючи на завантаженість у роботі, все ж маю захоплення: люблю читати, подорожувати, відкриваючи щось нове для себе, займаюся садівництвом, вирощую квіти та декоративні рослини. Зараз починаю огинати ще одне життєве коло, пов'язане з народженням онучки, згадую і практикую все знову.

У своєму житті ні про що не жалкую, бо маю дружну родину, улюблену роботу, гарних друзів. А найбільше пишаюся своїми дітьми — донькою Ольгою, випускницею училища, сином Дмитром, який працює в ДСНС, та маленькою внучкою Ксенією, яка робить зараз свої перші самостійні кроки.

Ю.І.Ступак

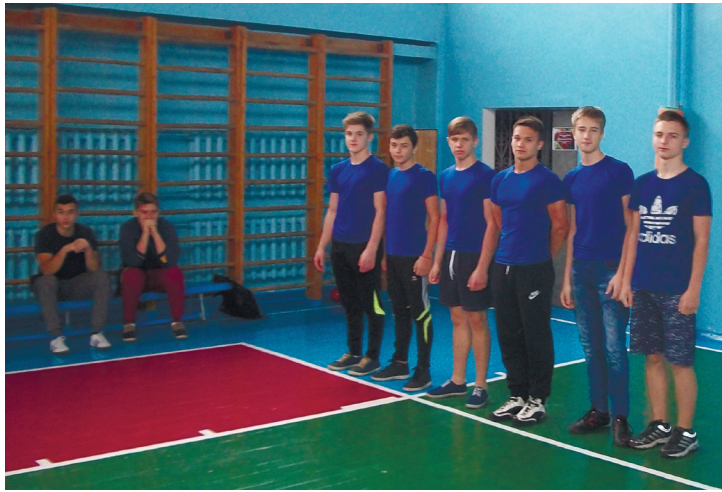

Спортивні новини

ЗНАЙ НАШИХ!

10-класники ліцею розпочали перше коло спортивних змагань із волейболу. У суботу, зігнавши зранку рештки дрімотливого сну й бажання поніжитися в ліжку вихідного дня, уже о 9-ій годині в товариський двобій вступили учні 10-А й 10-В, а за ними по черзі поєдинки зіграли «історики» 10-Б й «математики» 10-Г.

Спочатку мляві й зовні врівноважені «інформатики», пропустивши здуру кілька подач дівочої команди 10-А, «прокинулися» від дошкульних зауважень на свою адресу суворого рефері Ірини Вікторівни Шаляпіної. Їм було чого повчитися під час першої гри, яка виявилася найскладнішим випробуванням для хлопців 10-В. Усі наступні зустрічі вони закінчили на свою користь, ставши переможцями цього «домашнього» турніру. Тим самим зробили серйозну заявку на

продовження протистояння вже в іншому колі змагань із більш досвідченими суперниками. Азартові й наполегливості 10-Г, спонукуваного своїм наставником Маргаритою Ігорівною Куксою, можна повчитися й бувалим спортсменам! А 10-Б, за команду якого вболівали всі

присутні на майданчику, вразив усіх найдовшими розігруваннями м'яча.

За ці дві години спортивного свята переживань і емоцій було вдосталь, підтвердженням чого є пам'ятні світлини, майстерно зробле-

ні класним керівником 10-Г Лідією Володимирівною Михайленко. Організаторам й усім учасникам наші дружні оплески, які щоразу лунали в залі юним чарівникам усіма улюбленої гри!

**Від імені уболівальників -
Т.О.Савченко**

«Наша газета»

Щомісячна газета
Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка
Редактор: Навроцька М.М.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка, дизайн: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано
у Фізична особа-підприємець
Василенко М.М.
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам №

Адреса коледжу:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01
E-mail:
Gazeta.razom@yandex.ua
Наш сайт: pu.org.ua